

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5019200037
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Babiaková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:5019200037.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a z členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: L. E., Z. X. T. XXXX, B. L. Š., O. XX/XX, XXX XX K. K., zastúpenej advokátskou kanceláriou AKSK, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 15, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 859 711; proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica; o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102288525/2018 zo dňa 20. novembra 2018, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30 S 17/2019 zo dňa 10. decembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S 17/2019zo dňa 10. decembra 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

I.
Pribeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Žilina (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. 101713033/2018 zo dňa 4. septembra 2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) vyrubil žalobkyňi podľa § d156 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) „úrok z omeškania v sume 184,70 EUR, slovom jednoostoosemdesiatštyri eur a sedemdesiat eurocentov za nezaplatenie preddavkov za obdobie od 01.01.2014 do 31.03.2014 na dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie 2014 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške.“

2. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa bola povinná podľa podaného daňového priznania k dani z motorových vozidiel za rok 2013 platiť v roku 2014 štvrtročné preddavky vo výške 1.459,54 €. Keďže tieto za prvý štvrtrok 2014 do lehoty na podanie daňového priznania za rok 2014 (do 2. januára 2015) neuhradila, prvostupňový orgán s odkazom na § 156 ods. 1, 2 a 4 ako aj § 161 Daňového poriadku rozhodol tak ako je uvedené vyššie. Odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia obsahuje aj jasný a zrozumiteľný výpočet úrokovej sadzby ako aj výpočet vyrubeneného úroku z omeškania v prehľadnej tabuľke pozostávajúcej z údajov - dĺžna suma, deň splatnosti preddavkov na daň, počet dní omeškania, výsledný úrok z omeškania či deň platby/ku dňu.

3. Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom oznámila správnym orgánom, že uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 3 Odk 163/2017 zo dňa 22. decembra 2017,

zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 1/2018 dňa 2. januára 2018 bol na žalobkyňu vyhlásený konkurz a došlo aj k jej oddĺženiu. Týmto bola žalobkyňa, podľa jej názoru, zbavená všetkých dlhov, vrátane úrokov z omeškania vyrubených prvostupňovým rozhodnutím. Prvostupňový orgán mohol predmetnú pohľadávku prihlásiť do konkurzu, pokiaľ tak neurobil, táto sa stala nevymáhateľnou podľa § 166a a § 166e ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“).

4. Žalovaný rozhodnutím č. 102288525/2018 zo dňa 20. novembra 2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Hoci žalovaný nespochybnil vyhlásenie žalobkyne a správnosť ňou uvádzaných údajov o vyhlásení konkurzu na jej majetok a jej oddĺžení, podľa jeho názoru táto skutočnosť nezakladá nevymáhateľnosť vyrubovaného úroku z omeškania. Na účely zákona o konkurze sa totiž za pohľadávku považuje samotný daňový nedoplatok (§ 158 ods. 1 Daňového poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2019). Daňovým nedoplatkom je podľa žalovaného aj dlžná suma dane (vrátane úroku z omeškania) po lehote splatnosti (§ 2 písm. b) a f) Daňového poriadku). Povinnosť žalobkyne zaplatiť úrok z omeškania (z dôvodu nezaplatenia dane v ustanovenej lehote a výške) pritom vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia o jeho vyrubení, až vtedy sa môže stať pohľadávkou podľa zákona o konkurze. Vyhlásenie konkurzu súčasne podľa právneho názoru žalovaného daňové konanie neprerušuje (§ 47 zákona o konkurze). Keďže v predmetnom prípade došlo k vyrubeniu úrokov z omeškania prvostupňovým rozhodnutím v spojení s rozhodnutím žalovaného až po vyhlásení konkurzu, konkurz a oddĺženie žalobkyne na ich vyrubenie nemalo žiadny vplyv a ide o pohľadávku, ktorá ani nemohla byť v konkurze uplatnená.

II.

Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

5. Proti rozhodnutiu žalovaného a jeho ďalším obdobným rozhodnutiam podala žalobkyňa v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“), ktorou žiadala namietané rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie. Žaloba žalobkyne bola pôvodne vedená pod sp. zn. 30 S 174/2018, avšak na základe uznesenia správneho súdu sp. zn. 30 S 174/2018 zo dňa 10. januára 2019 bola vec preskúmania zákonnosti v tomto konaní sporného rozhodnutia žalovaného vylúčená na samostatné konanie ďalej vedené správnym súdom pod sp. zn. 30S 17/2019.

6. Vo svojej správnej žalobe argumentuje žalobkyňa najmä tým, že na jej majetok bol vyhlásený konkurz a došlo k jej oddĺženiu (bod 3). Vyrubované úroky z omeškania majú podľa názoru žalobkyne povahu pohľadávok podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze, teda takých pohľadávok, ktoré vznikli pred rozhodujúcim dňom - pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz a mali byť do konkurzu aj prihlásené. Tieto pohľadávky sa podľa názoru žalobkyne stávajú voči nej aj nevymáhateľné podľa § 166e ods. 2 a 4 zákona o konkurze a nie je ich preto možné uplatňovať/vyrubiť. Argumentuje pritom tiež účelom oddĺženia a neprípustnosťou zvýhodňovania správcu dani proti iným veriteľom. Na jej argumentácii nemení nič ani § 47 zákona o konkurze, ktorý sa však podľa jej názoru nevzťahuje na úplnú, osobitnú úpravu konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze.

7. K žalobe sa vyjadril aj žalovaný, ktorý zotrval na argumentácii uvedenej v žalovanom rozhodnutí (bod 4) a žiadal žalobu zamietnuť. Zdôraznil, že prvostupňové rozhodnutie sa stalo právoplatné až dňa 29. novembra 2018 a vykonateľné dňa 15. decembra 2018, preto vyrubený úrok z omeškania nemohol byť prihlásený do konkurzu na majetok žalobkyne (keďže účinky vyhlásenia tohto konkurzu nastali dňa 3. januára 2018).

8. Vo svojej replike následne žalobkyňa opätovne akcentuje a dovoľáva sa účelu oddĺženia a konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze, ktorý má svedčať jej výkladu právnych predpisov. Poukazuje tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 2/2016 zo dňa 23. mája 2017.

9. Po vykonaní pojednávania správny súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 30 S 17/2019 zo dňa 10. decembra 2019 (ďalej len „napádaný rozsudok“) tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov; ďalej len „SSP“) zrušil a vec vrátil

prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

10. Dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia bola podľa správneho súdu nedostatočná identifikácia predmetu konania - veci vo výroku prvostupňového rozhodnutia neodstránená žalovaným. Správny súd zastáva názor, že vychádzajúc z § 156 ods. 2 v spojení s § 63 ods. 3 písm. d) a § 55 ods. 12 Daňového poriadku je zákonom vyžadovaným minimom pre nezameniteľnú identifikáciu sumy vyrubovaného úroku z omeškania uviesť vo výroku rozhodnutia aj skutočnosti relevantné pre jej výpočet. V predmetnom prípade správny súd považoval výrok prvostupňového rozhodnutia za nedostatočný z dôvodu, že z neho nemožno zistiť a určiť „z dlžnej sumy akej výšky, v akej percentuálnej úrokovej sadzbe a za aké obdobie omeškania (začiatok a koniec omeškania)“ je vyrubovaný úrok z omeškania vypočítaný. Obsiahnutie tohto výpočtu vo výroku vyrubovacieho rozhodnutia považoval správny súd za podstatné, aby bolo možné zistiť, či sa napríklad pri vyrubovaní viacerých úrokov z omeškania (vyčíslených len sumou) jednotlivé časové obdobia omeškania neprekrývajú, teda či nie je žalobkyňa sankcionovaná za jedno porušenie dvoma úrokmi z omeškania.

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

11. Proti napádanému rozsudku správneho súdu podal žalovaný - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu, že tento podľa jeho názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Nesprávne právne posúdenie sťažovateľ vidí najmä v právnom názore správneho súdu týkajúcom sa výkladu náležitostí vyrubovacieho rozhodnutia podľa § 63 ods. 3 písm. c) a d) v spojení s § 156 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku. Sťažovateľ zastáva názor, že výrok prvostupňového rozhodnutia spĺňa všetky tieto náležitosti (obsahuje identifikáciu žalobkyne, rozhodnutie vo veci (vyrubenie úroku z omeškania), obsahuje ustanovenie právneho predpisu podľa ktorého sa rozhodovalo, lehotu plnenia, sumu vyrubového úroku z omeškania a aj číslo účtu, na ktorý má byť vyrubená suma zaplatená). Keďže prvostupňové rozhodnutie malo riadny výrok, nemal preto žalovaný dôvod odstraňovať jeho nedostatky. Zdôraznil tiež, že všetky ďalšie veličiny podstatné pre výpočet sumy vyrubového úroku z omeškania uvedenej vo výroku prvostupňového rozhodnutia sú uvedené v jeho odôvodnení (v tabuľke výpočtu).

12. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadrila žalobkyňa. Tá považuje napádaný rozsudok za obsahovo správny a logicky odôvodnený, pričom neidentifikovala dôvod na jeho zrušenie. Napriek tomu zdôraznila, že správny súd sa podľa jej názoru vyhol riešeniu meritórne nastolenej otázky, neposkytol v tomto smere žiadne „vodítka“ a posudzoval výlučne procesnú stránku. V zásade preto neodstránil právnu neistotu žalobkyne, ale len „odsunul“ jej riešenie do budúcnosti.

13. V priebehu kasačného konania, dňa 1. januára 2021, nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku a je v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach

sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

15. Predmetom posúdenia zo strany kasačného súdu je vyhodnotenie, či správny súd postupoval v súlade so zákonom - Daňovým poriadkom, keď s odkazom na § 191 ods. 1 písm. d) SSP zrušil rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového orgánu z dôvodu, že výrok prvostupňového rozhodnutia je nezrozumiteľný pre jeho neurčitosť v časti identifikácie predmetu konania. Pričom žalovaný túto vadu neodstránil vo svojom rozhodnutí.

16. V nadväznosti na takto vymedzený rámec kasačného konania považuje kasačný súd za rozhodujúce pre zodpovedanie otázky nastolenej sťažovateľom ustanovenie § 63 ods. 3 písm. d) Daňového poriadku. Toto totiž upravuje základné náležitosti výroku rozhodnutia v daňovom konaní. Ide pritom o náležitosti, ktoré musí spĺňať aj výrok rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania podľa § 156 ods. 1 Daňového poriadku.

17. Podľa § 63 ods. 3 písm. d) Daňového poriadku v cit. znení ak tento zákon alebo osobitné predpisy¹⁾ neustanovujú inak, rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý obsahuje údaje podľa písmena c), rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, lehotu plnenia, ak sa ukladá povinnosť plniť, rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní podľa § 12, a ak ide o peňažné plnenie, aj sumu a číslo účtu, na ktorý má byť suma zaplatená.

18. Vychádzajúc z § 63 ods. 3 písm. d) Daňového poriadku možno konštatovať, že náležitosťami výroku rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania sú (i) meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu fyzickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo (§ 63 ods. 1 písm. c) Daňového poriadku); (ii) rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo; (iii) lehotá plnenia, ak sa ukladá povinnosť plniť; (iv) rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní podľa § 12 Daňového poriadku a ak ide o peňažné plnenie, (v) aj suma a číslo účtu príslušnej banky, na ktorý má byť suma zaplatená.

19. Porovnávajúc výrok prvostupňového rozhodnutia (v spojení s rozhodnutím žalovaného) s uvedenými náležitosťami kasačný súd konštatuje, že tento všetky spĺňa. V rozpore s názorom správneho súdu kasačný súd považuje tento výrok za dostatočne identifikovateľný a nezameniteľný, keďže je z neho zrejma celková suma vyrubovaného úroku z omeškania (184,70 €) právny základ jej vyrubenia (§ 156 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku) a dôvod vyrubenia (nezaplatenie preddavkov za obdobie od 1. januára 2014 do 31. marca 2014 na dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie 2014 v ustanovenej lehote a ustanovenej výške).

20. Podľa názoru kasačného súdu je z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia v spojení s rozhodnutím žalovaného zrejmy výpočet úroku z omeškania podľa § 156 ods. 2 Daňového poriadku, tento výpočet je prehľadne spracovaný aj do tabuľky výpočtu v predmetnom odôvodnení obsiahnutej. V nej sú podrobne popísané všetky veličiny rozhodujúce pre výpočet úroku z omeškania, teda aj dlžná suma (1459.54 €), deň splatnosti preddavkov na daň (31. marca 2014), deň platby (2. február 2015), počet dní omeškania (308) ako aj samotný vypočítaný úrok z omeškania, ktorého suma je totožná so sumou uvedenou vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia v spojení s rozhodnutím žalovaného. V odôvodnení rozhodnutia je uvedená aj relevantná úroková sadzba.

21. S ohľadom na vyššie uvedené kasačný súd dospel k právnomu názoru, že rozsudok správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a kasačná sťažnosť je preto dôvodná. K rovnakým záverom dospel v obdobných prípadoch žalobkyne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch sp. zn. 1 Sžfk 22/2020 zo dňa 25. marca 2021, sp. zn. 8 Sžfk 20/2020 zo dňa 30. septembra 2020 či 8 Sžfk 19/2020 zo dňa 30. septembra 2020.

22. Kasačný súd pripomína, že za účelom zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít pritom možno predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj po 1. auguste 2021 (bod 13) naďalej považovať za rozhodovaciu činnosť kasačného súdu.

23. Pozornosti kasačného súdu neušla ani nevôľa žalobkyne, ktorá vyjadrila nespokojnosť s prístupom správneho súdu vyhýbajúcim sa riešeniu základnej otázky predmetného sporu - vzťahu vyhláseného konkurzu, resp. oddĺženia podľa IV. časti zákona o konkurze a práva sťažovateľa vyrubiť úrok z omeškania z obdobia pred oddĺžením (bod 12). Charakter kasačného konania, resp. kasačnej sťažnosti ako opravného prostriedku, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu však neumožňuje v konaní pred kasačným súdom (okrem výnimočných zákonom predpokladaných prípadov) nahrádzať konanie pred správnym súdom. Každá skutková a právna otázka, ktorá je v prerokúvanej veci rozhodujúca a relevantným spôsobom namietaná, musí byť predmetom posúdenia najskôr správnym súdom, aby mali účastníci konania rovnakú možnosť sa k jeho záverom vyjadriť resp. namietat' ich. Kasačný súd nie je oprávnený nahrádzať postupy správneho súdu v konaní. Iný ako zdržanlivý prístup kasačného súdu by mohol byť vzhľadom na okolnosti prípadu prejavom „denegatio iustitiae“ (odopretie spravodlivého súdu), resp. v rozpore so zásadami spravodlivého procesu (požiadavky kladené na predvídateľnosť rozhodnutia, resp. zákaz prekvapivého rozhodnutia).

24. Kasačný súd však považuje za potrebné upriamiť pozornosť správneho súdu na zjednotenie právnych názorov kasačného súdu vo veci momentu vzniku pohľadávky týkajúcej sa úroku z omeškania, deklaratórneho charakteru rozhodnutia o jeho vyrubení a možnosti prihlásiť ho do konkurzu, ktoré bolo realizované rozhodnutím veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Vs 3/2020 zo dňa 27. januára 2021. Toto rozhodnutie, hoci sa týka obdobného problému vznikajúceho v rámci reštrukturalizácie, je principiálne uplatniteľné aj vo veciach oddĺženia a konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžfk 52/2021 zo dňa 6. júla 2021, sp. zn. 8 Sžfk 46/2021 zo dňa 30. júna 2021 či sp. zn. 5 Sžfk 3/2021 zo dňa 30. júna 2021).

25. V nadväznosti naň prijal kasačný súd tiež právny názor (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžfk 29/2021 zo dňa 24. novembra 2021):

„25. Kasačný súd má za nespochybniteľné, že úrok z omeškania má v daňovom konaní povahu verejnoprávnej peňažnej sankcie, čo vyplýva aj z jeho systematického začlenenia v V. časti Daňového poriadku s názvom „Zodpovednosť za porušenie povinností“ v ustanoveniach vymedzených rubrikou „Sankcie“. Z dôvodu tejto sankčnej a akcesorickej povahy spadá do rozsahu pohľadávok uvedených v § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, ktoré sa, v závislosti odo dňa porušenia povinnosti zakladajúcej právo jeho vyrubenia, stanú po oddĺžení nevymáhateľné. (...)

60. Doteraz uvedená argumentácia vedie kasačný súd k definitívnemu právnomu názoru, že nevymáhateľnosť úroku z omeškania (po oddĺžení) ako pohľadávky podľa § 166b ods. 1 písm. d) v spojení s § 166e ods. 4 zákona o konkurze spôsobuje aj nemožnosť jeho vyrubenia podľa § 156 ods. 1 Daňového poriadku počas trvania účinkov oddĺženia...“

V.
Záver

26. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd v medziach kasačných námietok sťažovateľa zistil, že napadnutý rozsudok správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), a preto ho zrušil a vec vrátil správnemu súdu na ďalšie konanie (§ 462 ods. 1 SSP). V tomto bude úlohou správneho súdu vysporiadať sa so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne a procesnou obranou sťažovateľa (žalovaného), ktoré vo svojom zrušenom rozsudku opomenul, a to vo svetle ustálenej rozhodovacej činnosti kasačného súdu a záväzného právneho názoru vysloveného kasačným súdom v tejto veci (§ 469 SSP).

27. Spolu s novým rozhodnutím vo veci rozhodne správny súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 v spojení § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.